HORIA H. COSMOVICI

STATUL
SI
ELITA LEGIONARA

Fruntariile unui neam sunt mărginite de strălucirea concepției lui.

COLECTIA „OMUL NOU"
1953

Horia H. Cosmovici

S T A T U L
şi
E L I T A   L E G I O N A R A

Fruntariile unui neam
sunt mărginite de stră-
lucirea concepţiei lui.

Colecţia "O m u l N o u"

1 9 5 3

Această conferinţă, ţinută la Giurgiu în
ziua de 1 Decembrie 1940, este repordusă după
notele stenografice ale camaradului Prof. Geor
ge Tintă.

Doamnelor,
Domnilor şi
Iubiţi camarazi,

Conferinţa, - dacă vreţi să o întitulăm aşa cum tradiţia ne-a obişnuit, - pe care o ţin astăzi în Giurgiu, face parte dintr'o serie de conferinţe, pe cari le-am hotărît eu. Si am primit aprobarea Comandantului nostru, Horia Sima, de a le face în multe colţuri din ţară.

Scopul lor pentru mine, - pentrucă le voi ţine în decurs de un an în toate colţurile ţării, dacă voi putea, - este de a mă regăsi în viaţa legionară, întâiu eu.

Vedeţi Dvs., puterea, aşa de invidiată de lumea dinaintea noastră, pe noi ne apasă atunci când suntem în situaţia de a o suporta.

Noi, legionarii, suntem altfel construiţi. Fotoliul, biroul, telefonul, servitorul care îţi spune "domnule ministru" şi nu mai poţi avea satisfacţia de a-ţi deschide niciodată singur uşa când intri în birou, - ţi-o deschide altul, - este groaznic. Noi n'am fost deprinşi aşa.

Si dacă la început, atunci când am răsturnat un regim, a trebuit să o facem, este că trebuia în fiecare loc să fie cineva. Tara, sub aspectul ei administrativ, avea nevoie de oameni cari să facă anumite funcţiuni gospodăreşti. Atunci am intrat în guvern şi am început să ocupăm locuri. Dar noi nu suntem făcuţi pentru treaba aceasta.

Este un proces de conştiinţă. Este groaznic ca să-ţi dai seama că nu trăeşti şi nu exişti decât prin sacrificiul morţilor, - mulţi acceptând moar-

tea cu un eroism inegalabil, - pentruca fără voia ta, - dar aşa este un stat! - să te găseşti în fruntea treburilor. Si lumea dimprejur, care nu pricepe, să se plece în faţa ta, ca şi când ai avea vreun merit pentru toate acestea şi să uite, - vorbesc de cei dinafară, nu de lumea legionară,- să uite că noi suntem aici bieţi mandatari ai credinţei unor morţi, pe care trebue să o împlinim, morţi de-ai noştri, care leagă istoria acestui popor cu morţii mari ai neamului românesc.

Căci noi nu putem pretinde decât a continua o linie, care a început mult înaintea noastră.

Cu acestea spuse, - pe care le-am crezut necesare, - să ne apropiem de subiect. Le-am crezut necesare, pentrucă vreau ca Dvs., aceia cari aveţi răbdare de a mă asculta, să nu mă priviţi poate într'un fel mai deosebit, decât ca pe un om care încearcă continuu să devină legionar.

Conferinţa am ales-o întâiu în Giurgiu pentru două motive:

- Pentrucă istoria ne-a învăţat că acest oraş, în decursul trecutului, a fost în nenumărate rânduri distrus din temelii şi s'a refăcut tot de atâtea ori. Această dovadă de energie îmi era necesară să o simt şi să o manifest. Pentrucă acesta este şi scopul nostru, de a reclădi mereu. Fiecare din noi creştem, căpătăm faţadă. In fine, începe lumea să ne privească, să ne creadă că suntem ceva. Si noi înşine, ca legionari, ne dăm seama de chipul în care se nărue în jurul nostru; şi iarăşi trebue să pornim la lucru, să reclădim din nou ceeace s'a dărâmat.

Si atunci am spus: Giurgiul este un oraş, - prin aceste frământări continui, - care se apropie de viaţa noastră legionară.

In al doilea rând, aici în Giurgiu a fost locul indicat conducerii camaradului Vasile Christescu, pe care eu personal n'am avut fericirea să-l cunosc. Dar, din spusele altora, era un om care tare ar fi fost necesar să rămână între noi!

De o vastă cultură, apreciată de oamenii chiar cari îşi făcuseră un crez din ştiinţă şi numai din ştiinţă, un suflet foarte dinamic, un legionar în toată puterea cuvântului şi un om de mare înţelegere. Dacă nu l-am cunoscut, nu pot spune mai mult decât că prin povestirile celor care l-au apropiat, simt adeseori că îl iubesc, fără să-l fi cunoscut.

Subiectul conferinţei "Statul şi elita legionară" este foarte complex.

Statul legionar, spre deosebire de Mişcarea Legionară, nu este încă un lucru cu un conţinut atât de precis. Statul legionar are la bază, - şi nu poate avea altceva, din cauza numirii sale de "legionar", - credinţele Mişcării noastre legionare. Dar, spre deosebire de Mişcare, care nu conţine decât spiritualul în ea, Statul trebue să conţină şi politicul, pentrucă acest lucru reprezintă politicul: <u>concilierea spiritualului cu realitatea</u>.

Eu de aci, dacă vreau să plec la Bucureşti cu gândul, merg în linie dreaptă, dar atât de departe, încât nu mă poate nimeni opri; însă în practică, ca să ies din această sală trebue să trec pe uşe, să ocolesc pe scară şi aşa mai departe.

Acelaş lucru se prezintă între Stat şi Mişcare. Mişcarea este acest gând drept către o ţintă; dar ca să ajung, vin în contact cu ceeace natura îmi pune în faţă: piedici, obstacole, construcţiuni. Le întâlnesc, nu pot merge deadreptul.

<u>Mişcarea poate merge, pentrucă în Mişcare am cea mai puternică armă de drum drept: jertfa mea.</u>

Statul, nu. Statul este politic: trebue să ocolească, să înfrângă acele obstacole şi să ducă mai departe această ficţiune, s'o ducă mai departe pe drumul pe care îl indică Mişcarea.

Poporul român a trăit până acum în anumite formule, - formule juridice, - care le-a moştenit din Apus. Alta era realitatea, dar noi ne încăpăţinăm să trăim mai departe, îmbrăcaţi într'o haină

strâmtă şi demodată.

Statul legionar trebue să reprezinte însă un conţinut real. Si acest conţinut rezultă din frământarea istorică a poporului nostru, din sentimentul îndreptăţit al unei lupte îndelungate pentru câştigarea unor drepturi definitive.

Poporul românesc are o conştiinţă clară în misiunea sa istorică.

Evident, formula care să acopere în întregime manifestările de viaţă, este în curs de elaborare. Aşa că despre Statul Legionar vor fi multe de spus; dar Statul este nou până acum. Acum se adună, acum se rostuesc lucrurile; încât ar fi prematur, în orice caz ar fi o încercare care nu ar putea să dea roade, pentrucă nu ar corespunde unui conţinut plin. Am vorbi dela birou, v'aşi spune lucruri cari încă nu s'au aranjat şi cari se vor aranja cu vremea.

Pentrucă, spre deosebire de partidele politice de până astăzi, noi nu construim la birou. Nu fac un program la birou şi pe urmă spun: trebue aşa să se întâmple, pentrucă aşa am gândit eu. Si dacă nu se întâmplă aşa, întrebuinţez forţa, întorc lucrurile pe dos şi spun: acum le-am aranjat eu cum trebue.

Noi suntem cel mai liberal regim. Desigur că, pentru cine nu ne cunoaşte, aceasta l-ar face să zâmbească. Cum liberal, când d-ta eşti un stat totalitar?

Da, aceşti domni îşi închipue că stat totalitar înseamnă toată puterea într'o mână sau în mai multe. Stat totalitar înseamnă: toate puterile pentru un singur scop. In acest fel noi putem spune: suntem un stat totalitar pentrucă cerem tuturor, pentru un scop anumit, să-şi pună toate puterile în slujba lui.

In al doilea rând, de ce suntem un regim de libertăţi mari? Si dacă cumva se mai întâmplă accidente, să ştiţi că lucrurile sunt trecătoare, pentrucă esenţa Mişcării trebue văzută în linia Mişcării; şi linia Mişcării cere, ca primă condiţie, o libertate completă.

Eu n'am ce face cu un om care crede că sunt necinstit. Un om care nu are încredere în mine, nu am ce face cu el. Ii spun: stai deoparte. Când mă vei crede că sunt cinstit, când te vei convinge că rostul meu este aici, că sunt un om care înţeleg să-mi dau viaţa pentru binele acestei ţări şi când d-ta vei putea face la fel, atunci vino lângă mine. Altfel nu. Stai deoparte, că mă împiedici.

Intreb: nu este deplină libertate în această concepţie a noastră? Eu n'am nevoe de nimeni, nu pot să-l silesc, nu pot să vin cu baioneta în spate şi să-i spun: Domnule, te-am curăţat dacă nu strigi cu mine. Trebue să strigi ca mine neapărat fiindcă, altfel eşti împotriva mea.

Eu îi spun: în sufletul dumitale porţi convingerea că poţi veni alături de mine? Vino. Dacă nu, nu veni.

Prin urmare, nimic din domeniul constrângerii.

Acum trec la ceea ce mă va preocupa în special, la chestiunea elitelor.

Domnilor, în această problemă, Căpitanul nostru a pus baze definitive şi noui.

Vedeţi, am un cadru de conferinţe, am un ceas în faţa mea, dar totuşi trebuesc precizate anumite lucruri.

Astăzi, poate încă nu ne crede lumea; dar să ştiţi că menirea noastră, a doctrinei legionare, va depăşi cadrul hotarelor ţării. Este o certitudine. Si din cauza credinţei noastre şi a curăţeniei noastre sufleteşti, această afirmare poate să pară multora prorocire.

Domnilor, ne vom mai vedea sau nu, să vă aduceţi însă aminte de ceeace vă spun astăzi: nu există doctrină în lume, care, într'un viitor apropiat sau depărtat, - Dumnezeu singur o ştie! - să nu se regăsească în doctrina legionară.

Suntem poporul ales de Dumnezeu, care să aibă o anumită misiune.

Noi, dacă n'am ști să răspundem acestei chemări, blestem dumnezeesc va cădea asupra noastră.

Ce este specific? Care este această chemare?

In cadrul elitelor, am deschis capitolul din cartea Căpitanului. Recomand acelora cari vor să ne cunoască și mai ales camarazilor noștri tineri, cari cresc în credința și în dorința de a învăța să moară frumos ca, de câte ori vor deschide cartea Căpitanului și o vor citi, să o facă cu mare atenție; pentrucă, de fiecare dată, vor găsi lucruri noi, pe care prima oară nu le-au înțeles.

Cu ocaziunea conferinței Dv., o bună parte din lucruri mi-au venit pentru prima oară din fraze, - asupra cărora am trecut, credeam eu, destul de apăsat și atent, - și cărora am constatat că nu le-am luat tot ceea ce puteau să-mi dea.

Am aci o altă carte, a lui Vilfredo Pareto, în care afirmă că: pofta de câștig, pofta de putere este ceea ce pe unii oameni îi face să stăpânească pe alții.Si acest lucru este așa de sigur și de general, încât numai anumiți oameni se mai pot îndoi: este o afirmație, care nu poate fi combătută.

Ei bine, Căpitanul, la capitolul "Elecțiune, selecțiune și ereditate", în primele fraze răstoarnă această afirmație. Dar este primul care o răstoarnă. Nimeni nu a mai făcut-o până la el. Si după această răsturnare, nimeni nu va mai putea face altceva. Că vor fi alte neamuri, că vor fi alte credințe,... aci vor ajunge. Este o lege a firii: Lumea începe să se reintoarcă spre Dumnezeu. Si noi suntem primii în această privință.

"Poporul" - spune Căpitanul - "nu se conduce după voința lui".

Este un capitol atât de ușor să râzi de democrație, - care a crezut că se conduce după voința poporului, - încât, dintr'un spirit de eleganță, nu înțeleg s'o fac. Voința poporului? O știm cu toțicum a fost și dacă aceea se mai chema voință.

Căpitanul spune:

"Poporul nu se conduce după voința lui: democrația. Nici după voința unei persoane: Dictatura".

Intr'adevăr, când îl citești, te întrebi: bine domnule, dacă nu se conduce după voința lui, nici după voința altei persoane, după ce se conduce ? Ori este o persoană care vrea, ori sunt mai multe voințe. După ce se conduce? "După legi", spune Căpitanul.

O să zică lumea: dar noi nu ne-am condus după legi? Adaug: "nu este vorba de legile făcute de oameni".

Ori de câte ori am citit aceasta, n'am observat ceea ce mi-a atras atenția cu ocazia conferinței, pe care o țin astăzi în Giurgiu. Domnilor, găsesc voința lui Dumnezeu aici..................

Ne-a trimis pe Christos, de care nu ne prea aducem aminte decât când se cutremură pământul,sau când suntem în pragul unei afaceri pe care trebue să o încheiem, când ne facem cruce și spunem: "Doamne ajută!, să văd acum dacă reușesc".

Ne-a trimis Dumnezeu pe Iisus Christos, pe Fiul Lui, ne-a trimis un suflet de plămădire dumnezească. L-am avut între noi și două mii de ani aproape a încercat lumea să-L înțeleagă, să-L slujească și să-L iubească. Mulți au putut, mulți nu; căci Dumnezeu n'a trimis pe Iisus Christos nici pentru Apostoli, nici pentru Inalți Prelați. L-a trimis pentru oamenii mulți, pentru toți oamenii.

Au început să-L înțeleagă prin inchiziție: Biserica creștină schingiuind oameni! este o perioadă cunoscută: îi ardea pe aceia pe cari îi numea eretici, acei cari nu credeau în Dumnezeu și striga tuturor celorlalți: sunteți păgâni! ... Si-i disprețuia, deși Iisus Christos adusese relifia dragostei pe pământ.

Lumea, mulțimea, nu L-a priceput. Este adevărat. Oamenii L-au avut pe Dumnezeu între ei, L-au omorît; și nici după aceea nu L-au înțeles. Nu L-au înțeles, sunt în drept să o spun. Fiindcă, să nu credeți că fac altfel ca toată lumea, încerc și eu, dar nu întotdeauna izbutesc. Cum este nevoia

mai mare, atunci mai uşor îmi aduc aminte de Dumnezeu. Când eşti în faţa unei mese mai bogate, cu muzică, nu prea te gândeşti la Dumnezeu. Numai la nevoe!

Bine, L-a uitat lumea pe Christos. Si atunci eu văd aici, în această uitare, o neputinţă a oamenilor să cuprindă duhul dumnezeirii, care a trăit pe acest pământ, pe această planetă. Dumnezeu, în mărinimia Lui, văzând că Cerul nu poate coborî pe pământ, a hotărît să ridice pământul, oamenii de pe el, către Cer.

Si atunci, - nu este o exagerare, este adevărul, - dacă l-aţi fi apropiat pe Căpitan în ultima vreme, aşa cum întâmplarea a făcut să-l pot apropia eu, v'aţi fi dat seama că ajunsese să nu mai fie om, se detaşase complet, în toată puterea, în toată strălucirea lui.

Căpitanul a trăit pe pământ, a făcut comerţ, a vorbit oamenilor de lucruri materiale, - de ce nu le-a vorbit Căpitanul?.... - de toate, sub formă de circulări.

Dar acest om, care trăia puternic duhul dumnezeirii, scrie că poporul se conduce după "legi". Adaugă însă: "nu este vorba de legile făcute de oameni".

Domnilor, puteţi căuta dv. în toate doctrinele. Până astăzi n'a îndrăsnit nimeni să spună acest lucru. Pentrucă, - spune omul, - dacă sunt prea religios lumea crede: acesta este un zănatec, un caraghios. Cum o să faci politică cu Dumnezeu?

Si primul mare conducător de Mişcare, care o scrie, este Corneliu Zelea Codreanu. Căutaţi toate dicţionarele şi nu o veţi găsi. Preoţi, prelaţi, călugări, oameni de ştiinţă, poate; dar oameni politici, nu.

Eu am trăit în cele două mentalităţi de politică la noi în ţară. Era jenă să-ţi faci cruce când treceai pela biserică fiindcă se spunea: seamănă cu ţăranul care trece prin sat şi-şi face cruce. Oamenii noştri politici se certau în parlament, făceau discursuri minunate. Intreb: vorbit-a vreunul vreodată, a îndrăsnit să vorbească de religia creştină? Nu, le era ruşine pentrucă, dacă erai credincios, erai prost.

Ei bine, astăzi aceşti oameni proşti, legionarii, având toată lumea împotriva lor, tineri fără experienţă, fără bani, săraci, bătuţi, omorîţi, au ajuns să conducă ţara. Domnilor, este o minune a lui Dumnezeu. Nu vă închipuiţi că este altceva, este o minune a lui Dumnezeu. Noi am crezut în El şi iată, proştii cari au crezut în Dumnezeu, au venit în acest ceas când, dacă nu veneau, sau mai întârziau puţin, amare lacrimi ar fi fost în Tara Românească. Incepuse aşa, în felii, să se prăbuşească: Basarabia, Bucovina, parte din Moldova şi mai pe urmă Transilvania. Da, dacă nu veneau în acest ceas, ar fi fost mare durere. Dar nu este meritul nostru, este meritul credinţei.

Prin urmare, dintr'odată lucrurile capătă altă perspectivă. Noi nu ne conducem nici după legile făcute de către miniştri, - ori care ar fi el, nici după legile făcute de nu ştiu cine. Noi ne conducem după legile făcute de Dumnezeu. Aceasta este linia Mişcării. Si cine îşi închipue că ne-ar îngrozi vreo lege sau ne-ar speria vreo abatere a cuiva dela aceste legi, care sunt ale Mişcării, greşeşte. Si o spun cu toată convingerea. Noi nu putem fi înfrânţi, pentrucă, după cum a spus Moţa, "<u>slujim cuiva care n'a putut fi înfrânt niciodată şi acesta este Dumnezeu</u>".

Veţi spune: dar bine, veţi muri.

Dar noi nu murim, aici stă toată taina noastră, - noi nu murim. Ce vreţi dvs.?

Omori, da, pe cel mişel. Il omori, desigur, L-ai vârît în pământ, îl blestemă lumea şi apoi l-a iuitat. <u>Pe mine nu mă poţi omorî. Poţi să faci altceva cu mine: să-mi dai ocazia să reînviu, să mă renasc. Dar pentru aceasta înseamnă că trebue să mă suprimi de pe pământ. Eu însă reînviu.</u>

<u>Iată o mare reînviere: este reînvierea Căpita-</u>

nului.

Căpitanul, aşa cum trăeşte astăzi în lumea legionară, este o taină. Il avem mai mult astăzi între noi decât atunci când era pe pământ. Mai mult.

Nu a îndrăznit nici un om politic şi nu a putut să ne ia acest lucru.

Iată, prin urmare, linia noastră. Mergi pe această linie, semănată în dreapta şi în stânga cu morminte şi în faţă lumina orbitoare a învierii Căpitanului, eşti legionar. Nu mergi pe această linie, nu eşti legionar.

Poţi să pui cămaşa verde, poţi să fi cu toate titlurile, poţi să-ţi închipui: "am vreo câteva lucruri urîte, am fost oportunist, ştiu numai eu, dar lumea nu ştie, prin urmare sunt legionar". Dar cum va veni prima zguduire, arăţi că nu eşti legionar. Si pe urmă ai altă schingiuire sufletească: nu vei putea învia niciodată. In clipa morţii ai să te cutremuri şi ai să faci ca acela care trăeşte numai pentru el, ai să te bagi sub plapumă şi ai să spui: să vină repede preotul, dacă mor neîmpărtăşit s'a isprăvit.

Căpitanul a murit neîmpărtăşit, şi totuşi este prezent printre noi. Aici este toată taina.

Atunci, cum se alege această elită la noi? Poporul poate săo aleagă? ... - se întreabă Căpitanul. Si spunea: nu.Pentrucă mulţimea nu poate să înţeleagă nici legile imediat necesare vieţii ei.

Domnilor,din mulţime facem şi noi parte. Să nu credeţi cumva că apărem aici sau că eu astăzi vin şi vă spun: sunt modelul de legionar, sunt omul perfect, sunt omul pe care nu-l poate critica nimeni. Domnilor, sunt la fel de păcătos. Mişcarea Legionară nu reprezintă decât lupta continuă către cinste. Eu nu cer perfecţiunea omului, dar cer să vrea să lupte să fie cinstit, muncind din ce în ce mai mult. Si cu aceasta sunt sigur că neamul românesc nu piere şi îşi îndeplineşte misiunea.

Deci, spun: poporul nu poate să aleagă elita. Pentrucă, v'aşi spune un singur lucru: Căpitanul

nu a fost ales.

Nici Horia Sima nu a fost ales.

Legionarul nu este ales. Comandantul legionar nu este ales, se alege singur prin călirea aceasta groaznică a vieţii, în suferinţe, în privaţiuni, în lupte.

N'a fost nimeni ales. Cine îşi închipue şi spune: vreau să fiu Căpitan sau comandant legionar acela nu a priceput nimic din Mişcarea Legionară. Aici nu te numeşti singur. Ieşi la suprafaţă prin virtuţile tale.

De Căpitan nu ştiu pe atunci, dar o spune el singur:

"Treceam ca un om cu păcatele mele şi cu grijile mele pe drum şi am intrat în luptă ca omul care vede arzând o casă, îşi leapădă haina de pe el şi se duce să stingă focul".

"Este un instinct", - spune mai departe. "Nu am fost niciodată ales, întotdeauna eu am ales oameni".

De Horia Sima ştiu la fel, - fiindcă l-am apropiat foarte mult dintru început, - n'a fost ales, s'a ales singur prin calităţile lui. Si Legiunea a trăit o bună bucată de vreme prin voinţa acestui om deosebit.

Este omul care nu ştie ce înseamnă să oboseşti: nu oboseşte niciodată.

Prin urmare, revin, nu există alegere, mulţimea nu are dece să se amestece aici.

Ei bine, dacă mulţimea nu alege, atunci se pune întrebarea: cum apare elita, de unde o iei?

Căpitanul spune: elita, adică oamenii cari conduc o ţară, aceştia se aleg şi ei tot pe principiul selecţiunii, nu principiul elecţiunii,- adică alegere, - sau eredităţii.

După principiul eredităţii ar veni cam aşa: dacă tata a fost prim-ministru, eu trebue neapărat să fiu prim-ministru; dacă tata a fost mare profesor universitar, eu tot aşa ar trebui, să intru adică în Universitate, să ies profesor, deşi capul

meu mă trimite spre dulgherie. Şi ce spuneau oamenii atunci? -"Trebue să fie şi fiul lui intelectual ca tatăl său, că tatăl său a fost profesor universitar". Si am avut profesori universitari proşti şi dulgheri proşti. Pentrucă acela care era bun la dulgherie s'a dus la profesoratul universitar şi invers. Aşa am trăit. Aceasta este ereditatea. Dar nci aşa nu merge.

In Legiune nu se moşteneşte nimic, se câştigă totul.

A spus Căpitanul: într'un singur fel se alege elita. Prima elită, din lupta cu elita degenerată sau falsă, care conduce o ţară. Deci, tot pe principiul selecţiunii. Din această luptă se cerne şi iese o elită.

Si atunci aceasta reprezintă legionarul. Sunt numai câţiva, o elită, care s'a ales din această luptă cu elita falsă.

Domnilor, nu acuz, vedeţi dvs. pentrucă, dacă aşi acuza pe cineva care încă nu este legionar, sau care nu crede încă în noi, eu aş păcătui, pentrucă şi eu am avut o viaţă întreagă de trecut până când am intrat în Legiune. Si fiecare din noi face acelaş lucru până când vine în Mişcare. Legionarul are un trecut, înainte a trăit şi el.

Vă spun: nu pot să desconsider pe cei cari nu cred încă în noi. Nu. Ii aştept să vină, pentrucă vor veni. Aceasta este categoric, ca ziua şi ca noaptea. Si simptomul ştiţi care va fi? Când vor începe să ne înjure rău de tot, atunci este punctul final. Stiţi, omul înainte de a muri mai are o răbufnire de viaţă. Lumea crede că va scăpa, dar el tocmai atunci se duce la fund. Când vor începe să ne critice mult, mult de tot, atunci sunt foarte aproape de noi. Este punctul când moare ce este rău în ei şi se apropie de noi. Este o răbufnire a lumei vechi din ei. Işi dau seama că sunt atraşi de curăţenie. Incep să te critice, să te vorbească de rău, să te acuze. Dar nu trece mult şi vin lângă tine. Ei ştiu acest lucru fiindcă l-am văzut la

mai multă luume până astăzi.

Aşa dar eu am nevoe, astăzi, de această elită care a eşit din luptă cu elita veche.

Nu ştiu dacă în sală sunt foşti conducători, în orice caz sunt sigur că sunt fost conduşi. Si când se vor duce acasă, îi rog să se întrebe între patru pereţi, singuri, - şi să se mai cerceteze şi după aceea: puteau fi mulţumiţi în felul în care trăiau?

Domnilor, este groaznic să trăeşti ceas cu ceas, pentru a mânca, pentru a bea şi să nu te întrebi ce va fi după ce se termină anii pe care îi ai de trăit, pentrucă moartea aceasta este certă, n'a fost nimeni nemuritor. Cum, pentru doi-trei ani, - sau zece în eternitatea acestui pământ, - să uiţi că ai un rest în viaţă, să uiţi că trebue să ai copii, cărora să le transmiţi, prin lupta ta pentru mai bine, să le transmiţi în sânge acest rezultat şi ei să ducă lupta mai departe? Să uiţi toate aceste, pentru a târgui doi-trei ani? Si apoi să mori ca un câine, în loc să ai în jurul tău copii cari să te iubească şi să te plângă, camarazi cari să-şi ridice sufletul la căldura jertfei tale. Nu să ai în jurul tău copii cari să spună: numai moare odată şi tata?

Eu ştiu multe, că multe testamente am făcut în zece ani de avocatură. Este groaznic. Eşti prost să mori ca un câine, fiindcă ţi-ai târguit trei-patru ani sau zece, să mori îmbuibat, de gută, de arteroscleroză, să închei o viaţă aici pe pământ. Apoi nu te întrebi ce mai există după tine?

Ei bine, noi copiii aceştia tineri am înţeles acest lucru. Si este curios că cei bătrâni, - cum îi numim noi pe oamenii mai cu situaţie, - n'au putut pricepe această sete a noastră de a lupta pentru neam. Ei n'au putut pricepe că noi, acei cari eram copii, luptăm pentru copii. Si ei, - în sufletul cărora trebuia să existe acest sentiment natural, - n'au putut pricepe.

Luând copilul lui, - el fiind deputat sau mi-

nistru, - şi cocoţându-l sus, fără să-l lase să se ridice prin puterile lui, nu s'a gândit niciodată că face un rău faţă de propriul său copil şi faţă de un alt copil, care poate prin merit trebuia să fie acolo: un rău definitiv pentru copilul lui pentrucă, domnilor, îl suia acolo unde nu merita şi îl expunea batjocorii tuturor,îl făcea infirm pe toată viaţa. Si cei laşi în schimb? O sumă de bani, pe care ai agonisit-o cinstit sau necinstit. Dar nu-i laşi o meserie din care să poată trăi cinstit şi cu care să se poată lupta în mod onest. Iar neamul voiau să-l ducă mai departe aşa.

Să-i fi întrebat pe aceştia, - nu cu răutate, vedeţi, spiritul nostru nu este ca la ceilalţi,cum aveau obiceiul naţional-ţărăniştii sau liberalii vechi, - dar să-i fi întrebat sincer, omeneşte: unde voiţi să mergeţi, care este limanul la care voiţi să ajungeţi? Fiindcă limanul nostru îl ştim, este limpede: ne căznim să ne transformăm, ca la rândul nostru,prin puterea pe care ne-a dat-o Dumnezeu de a da altora viaţă asemănătoare la trup şi la suflet cu noi, să le transmitem acest rezultat al nostru, să-i ducem mai sus, până vom ajunge perfecţiunea şi sublimul, care, în credinţa noastră, înseamnează învierea pe pământ.

N'au înţeles acest lucru. Si atunci mergeau rătăciţi în toate părţile şi se întrebau ce spune cel din dreapta, ce spune cel din stânga, ce face ministrul cutare, ce zice cutare? Ei nu puteau spune: acesta este drumul, - cum ne-a spus nouă Căpitanul: pe drumul acesta mergem; cădem, dar biruim, pentrucă niciodată nu vor putea omorî atâţi câţi suntem în stare să ne jertfim pentru credinţa noastră.

Prin urmare, regula elitelor Statului Naţional Legionar nu poate fi decât aceasta: nimeni nu se mai târăşte şi nu mai intră pe poarta din dos: toată lumea merge pe poarta din faţă şi luptă singur să ajungă acolo. Dar pentru aceasta nu este nevoe să cunoşti pe cutare ministru, pe cutare om

care ar putea să pună o vorbă bună. Nu!

Eşti doctor în drept sau doctor în medicină. N'ai din ce trăi. Pe noi Căpitanul ne-a învăţat un lucru: ne-a pus, ca avocaţi, ingineri,arhitecţi, să vindem în prăvălie, să vindem mere inginerii şi să servească în restaurant doctorii. Aceasta nu era propagandă, cum au crezut mulţi: Aceasta era o şcoală. Dacă un om ştie să vândă un măr şi să trăiască mizerabil, un om care trebue să aibă aspiraţiuni legitime să fie, să zicem ministru al lucrărilor publice, - pentrucă este locul lui, domnilor, poate să vă pară curios,dar pe linia legionară poate să înceapă să vândă mere şi va ajunge într'un an sau doi ministru al lucrărilor publice.

Veţi spune: cum, domnule? Da, va ajunge. Cum necum, dar va ajunge. Dece? Pentrucă îl vezi, îl apreciezi şi îl iei în post de conducere: nu pentru el, îl iei pentru tine. Si nu îl iei pentru tine, îl iei pentru ţară; pentrucă ţara are nevoe de oameni muncitori şi deştepţi, corecţi şi aşa mai departe. Prin urmare, nu mai este nevoe ca mai înainte să cunoşti pe cutare şi pe cutare. Nu vreau să spun anumite numiri, mă veţi înţelege că este firesc.

Domnilor, există o deosebire fundamentală. Posturile înainte se dădeau pentrucă oamenii,se spunea, trebue să trăiască; pe când astăzi posturile trebue să fie ocupate de către oamenii cari fac acest post să trăiască. Si diferenţa este esenţială.

S'au trezit oameni numiţi comisari la mari întreprinderi cu capital de zeci de milioane. Nu exagerez. La noi în ţară avem comisari oameni pe cari nu-i cunoşteam personal.

Dece, domnilor? Dacă eşti cinstit, dacă eşti priceput, dacă eşti muncitor, dacă eşti un om corect, trebue să vi, eşti obligat. Dumneata mă serveşti pe mine, când te numesc, nu eu pe dumneata.

Poate că acum nu merg lucrurile bine. Nu tre-

bue să fim grăbiţi, pentrucă s'a răbdat atâţia ani de zile, să spunem numai dela Unire,care reprezintă rezultatul atâtor sute de mii de morţi, - şi în această zi este momentul să ne gândim la ei. Cât s'a răbdat în ţara aceasta şi n'au trecut nici trei luni şi nu mai poate lumea răbda? Dacă s'a dărâmat o casă, întreb eu, o singură casă, câţi o pot repara sau reclădi în trei luni? Si la noi s'a dărâmat o ţară aproape până la temelia ei. Cum o putem noi repara în trei luni şi cu cine? Cum vreţi această minune? Dumneata ai bani în buzunar, te duci la un croitor să-ţi facă un palton şi aşteptţi o săptămână. Si eu trebue să refac o ţară, - pentrucă o vom reface, aceasta este cert, - eu trebue să repar o ţară şi trebue să o fac în trei luni pentrucă, altfel, sunt nepriceput şi aşa mai departe.

De această dată trebue puţină înţelegere şi dreptate. Altfel nu se poate.

In scara elitelor sunt trei etape. Prima etapă este acest plan general pe care l-a pus Căpitanul în cartea sa. Dar vine o a doua etapă şi aceasta a doua etapă este dată de moartea lui Moţa-Marin. Atunci Căpitanul vine şi strânge mai mult noţiunea aceasta de elită.

Domnilor, este firesc să o strângă. Pentrucă, gândiţi-vă dvs., ce lucru groaznic ar fi ca noi aceştia, - cari am scăpat, după ce pe cei mai buni i-au măcelărit, - astăzi să ne cocoţăm în fotolii şi să uităm că a murit ce a fost mai bun dintre noi, cu idealul pentru o ţară mare şi bogată, frumoasă ca Soarele sfânt de pe cer.

Aceşti camarazi ai noştri, în clipa când mureau, îşi dădeau seama că ei, fizic, nu o mai pot face. Si spuneau: mai sunt alţii de ai noştri. Aceşti "alţii"eram noi, care rămâneam in viaţă. Deci , dacă vreţi, tăria in clipa fizică a morţii ei o aveau în certitudinea că mai sunt camarazi de ai lor, cari merg înainte pe drumul acesta.

Este groaznic să trădezi credinţa unui mort

sfânt, - în clipa morţii, - credinţa în tine. Este nemaipomenit de înfiorător să i-o trădezi.

Jertfa lor rămâne extraordinară pentrucă s'au dus la moarte. Moţa a plecat la moarte aşa cum a scris în testamentul părinţilor lui: fiindcă am iubit pe Christos, eu merg la moarte pentru Christos, dar merg la moarte şi pentru neamul românesc.

Cât timp am trăit în tainele politicului, ale Statului, nu ştiţi cât ne-a folosit moartea lui Moţa şi Marin,chiar pentru Stat. Pentrucă, domnilor, este o frăţietate de arme şi în sângele curs împreună, între camarazii spanioli, italieni,germani şi români. Si acest lucru a contat, contează şi va conta.

Noi, Mişcarea Legionară, - de Mişcarea Legionară vorbesc astăzi, - nu vorbim acolo unde trebue să vorbim, în baza vreunui legământ prin tratate. Nu. Este suficient să vorbim de Moţa, ca să-mi permit să-i spun unui camarad german sau italian adevărul şi credinţa mea dela om la om. Sunt camarad cu el.

A, se semnează pacte. Sunt firme, este politicul. Dar vorbesc în Mişcare, dela Mişcare la Mişcare, noi trăim şi clădim pe acest prim început, nemaipomenit de uriaş, de închegare benevolă a sângelui unui neam intr'o ţară depărtată, unde se luptau popoarele,se îngenunchiau pentru o ideologie, care era a noastră: "se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Christos".

Si atunci vine Căpitanul şi formulează acel jurământ al gradelor legionare.

M'am trezit şi eu, tot cu ocazia acestei conferinţe, cu un păcat. Stiam că există un lucru, ştiam că este foarte frumos, l-am citit odată sau de două ori, îi citeam titlul şi nu mai reveneam asupra lui. S'a scris în Cuvântul, s'a repetat la Buna Vestire. Cunoşteam jurământul lui Moţa-Marin, îl ştiam. Si atunci, dacă îl ştim, deoe să-l mai citim? Când l-am citit, mi-am găsit acest

păcat, anume că ştiam că-l ştiu, - acesta este păcatul, - şi mi-am dat seama că nu-l ştiam încă destul.

"Iubiţi camarazi", - spunea Căpitanul, - "ori de câte ori am fost în faţa unei jertfe legionare mi-am spus: ce îngrozitor ar fi, ca pe sfânta jertfă supremă a camarazilor, să se instituiască o castă biruitoare", - adică aceasta am fi noi astăzi, "castă biruitoare" pe sfânta jertfă a camarazilor noştri, -"Căreia să i se deschidă porţile către viaţa afacerilor, a loviturilor fantastice, a furturilor, a îmbuibărilor, a exploatării altora". Să trăeşti, adică, din munca aceluia pe care îl conduci ar fi îngrozitor, spune Căpitanul.

"Deci, au murit unii, pentru ca să slujească poftele de îmbogăţire, de viaţă comodă şi de desfrânare a altora!"

Este ceeace vă spuneam eu, ceeace v'am spus astăzi, după ce am citit atent, cu ocazia acestei conferinţe, jurământul lui Moţa-Marin.

"Iată, acum, ne-a adus Dumnezeu aici în faţa celei mai mari jertfe, pe care putea s'o dea Mişcarea Legionară.

"Să punem inima, fruntea şi trupul lui Moţa şi a camaradului său Marin temelie naţiunii române. Fundament peste veacuri, pentru viitoarele măriri româneşti".

Si primul care a slujit acestor temelii,- cum le-a spus: acceptarea morţii, - între primii, El, cel mai mare, Căpitanul,a înţeles să pună cărămidă durabilă acestor temelii.

"Să punem deci pe Moţa şi Marin bază viitoarei elite româneşti", - adică noi, dacă vrem să nu murdărim această cămaşe verde, pe care o purtăm pe noi totdeauna, să ne gândim la Moţa-Marin şi să încercăm să-i apropiem, căci altfel am comite un sacrilegiu.

"Voi, cari reprezentaţi primele începuturi ale acestei elite, să vă legaţi prin jurământ, că

vă veţi comporta în aşa fel, în cât să fiţi cu adevărat începutul sănătos..."

Iată ce ne cere. Nu un punct final, nu. Un început numai, sănătos. Cât mai este de făcut dela noi înainte, este munca de veacuri. Noi nu suntem un partid politic, care ne-am împlinit programul, care l-am scris la carte şi pe urmă plecăm. Nu! Lupta noastră este nesecată fiindcă totdeauna va mai fi ceva de făcut, care atinge SUBLIMUL. Deci, este luptă fără sfârşit. Noi avem un început cu adevărat sănătos.

"...Că veţi apăra întreaga Mişcare Legionară, ca ea să nu alunece pe căi de afaceri, de lux, de trai bun, de imoralitate, de satisfacţie a ambiţiilor personale sau a poftelor de mărire omenească".

Ceilalţi, până astăzi, spuneau că dacă este vorba de elite, este din cauza acestei înclinări a omului către dorinţa de a conduce. Si Căpitanul spune: Nu, să-ţi laşi la o parte ambiţiile personale, - şi aici este primul pas şi poate cel mai periculos pentru noi legionarii, - ambiţiile personale.

Domnilor, vedeţi dvs., de aci trebue să plecaţi cu această convingere, că noi luptăm zi de zi, crânce, la noi acasă, seara, - mai ales seara, - să ne judecăm şi să ne găsim că nu suntem buni, dar că mai avem multe de făcut. Si atunci putem pricepe de ce spun că avem încă resturi de ambiţii personale. Le avem încă, - şi este rău. Să ne luptăm cu ele, le învingem, ori mai ieşi altele, - că aşa este făcut omul, - dar până la urmă le biruim. Aceasta este cert. Pentrucă, încă odată, ce este rău între noi se alege dela sine cum nici nu vă închipuiţi.

Cunosc pe cutare care este în cămaşe verde, dar n'a priceput nimic. Legiunea nu este o broască ţestoasă ca s'o cunoşti după carapace. Pe legionar nu-l cunoşti după cămaşe.

"Veţi jura" - spune Căpitanul - "că aţi înţe-

les, că deci nu mai există nici un dubiu în conştiinţa dumneavoastră"....

Căpitanul este cel mai mare psiholog. Si este pentrucă a crezut în Dumnezeu. Numai Dumnezeu poate să se adreseze aşa sufletului omenesc.

Căpitanul spune: veţi jura că nu mai există conştiinţa dv.,Cine a jurat pe Moţa-Marin, din tr'odată Căpitanul poate l-a pus în faţa unui început de sperjur: i-a spus să jure că nu mai are dubiu în conştiinţă. Dă-ţi socoteala ce juri.."că Ion Moţa şi Vasile Marin n'au făcut uriaşa lor jertfă pentru ca noi câţiva de azi sau de mâine să ne îmbuibăm de bunătăţi şi să benchetuim pe mormântul lor.Ei n'au murit ca să biruim prin jertfa lor o castă de exploatatori,pentru a ne aşeza noi în palatele acestei caste,continuând exploatarea ţării şi a muncii altora,continuând viaţa de afaceri, de lux, de destrăbălare".

Ne-a spus Căpitanul: da,aceia au murit pentru ca să dărâme o clasă de exploatatori. Voi o veţi dărâma prin moartea lor.Aşa am dărâmat: prin moartea lor, a Căpitanului,,a tuturor. Fiindcă nu se poate,nu poţi să omori la infinit. Si legionarii erau la infinit,dornici de moarte. Nu e cu putinţă altfel. Fiindcă într'o Mişcare ca a noastră, într'o Mişcare naţională, se vor găsi mult mai mulţi aceia cari să vrea să moară, decât călăi cari să poată ucide..

O jertfă naşte pe alta, spiritul de sacrificiu se generalizează prin repetiţie,-fiindcă e vorba de un ideal spre care tinde.

Dar crima? Aici nu mai e vorba de un ideal. E vorba numai de un apel la josnicia omenească, la instinctul criminal,care zace numai în câţiva oameni,exemplarele de execuţie. Omori, omori, omori şi la urmă trebue să pleci, nu mai poţi omorî.

Ei bine,am înlăturat această castă de exploatatori. Si acum, spune Căpitanul, să vă aşezaţi voi în locul lor şi să continuaţi exploatarea? Să juraţi că n'o să faceţi acest lucru, - le cerea.

"In cazul acesta, biata mulţime a românilor, prin biruinţa noastră ar schimba numai firma exploatatorilor, iar ţara noastră şi-ar încorda istovitele puteri ca să suporte o nouă categorie de vampiri, care să-i sugă sângele: adică noi".

"O, Moţa, tu n'ai murit pentru aceasta. Jertfa ta ai făcut-o pentru Neam.

"De aceea veţi jura că aţi înţeles că a fi elită legionară, în limbajul nostru, nu înseamnă numai a lupta şi a învinge", - ceeace am făcut noi până astăzi, am luptat şi am învins, noi, cari trăim, - "ci înseamnă permanentă jertfire în slujba Neamului, că ideia de elită este legată de ideia de jertfă, de sărăcie, de trăire aspră şi severă a vieţii, că unde încetează jertfirea de sine, acolo încetează elita legionară.

"Vom jura deci că vom lăsa prin legământ urmaşilor", - şi este cunoscut jurământul Moţa-Marin. Vom reveni asupra acestui lucru către sfârşit.

Prin urmare, cu ocazia morţii lui Moţa şi Marin, constatăm a doua etapă, o a doua pecetie puternică a Căpitanului, ca să ne ferească de păcatul de a avea ambiţii, de a-ţi închipui că dacă eşti prefect sau ministru, - sau dacă nu eşti ministru sau prefect, s'a isprăvit. Spui: "N'am făcut nimic cu Legiunea". Nu, n'a făcut nimic Legiunea cu tine.

Să n'ai ambiţii personale, să fi orice, cât de mic. Cu cât vei fi mai mic,cu atât eşti mai mare. Si acest lucru l-am învăţat din Biserica Creştină.

A treia etapă mare apare în Legiune cu jertfa Căpitanului.

Jertfa Căpitanului ne pune în faţa unui groaznic proces, ne mai pomenit, al elitei, fiindcă aşa ne-a spus: voi sunteţi prima elită. Si este pentru noi înfiorător când eşti acasă, cât stai cu mama ta, cu nevasta ta, cu prietenii,cu cine mai stai, - şi când unii îţi mai spun cum te botează cei din afară: domnule ministru, domnule cutare, este groaznic să te gândeşti că prin jertfa lui Moţa şi

Marin şi a Căpitanului tu eşti întitulat, prin cartea "Pentru Legionari", ELITA. Este groaznic. Acesta este un testament greu, este poate, - ştiu eu?... - prima mare răutate a Căpitanului pentru noi, pentru micimea noastră, să purtăm noi această titulatură şi să putem noi răspunde acestei chemări. Este înfiorător!

Iată de ce, mai ales pentru legionari, vin şi le arăt acest sbucium sufletesc al meu, să-l trăiască şi ei. Este nemaipomenit fiindcă, trecând Căpitanul în coşciug prin Bucureşti, purtat pe umerii celor cari îl iubesc şi cred în el, tu te-ai aşezat în genunchi, ai plâns poate. Nu ai făcut nimic dacă, atunci când te-ai întors acasă, nu te-ai gândit că el te-a numit moştenitorul unui ideal şi a spus: eşti elita! Si tu să uiţi că eşti elită, să crezi că eşti ministru, prefect, şef de judeţ sau ştiu eu ce altă demnitate ai, să uiţi lucrurile acestea şi să crezi că eşti altceva. Nu, această demnitate o ai pentrucă este o gospodărie, în casă este o gospodărie, în ţară este o gospodărie, trebue să o facă cineva. Dar nu aceasta înseamnă "legionar". Nu!

Deaceia reamintesc aceste pagini, pentrucă din Căpitan poţi să citeşti oricare pagină şi s'o plasezi în oricare moment al Neamului, pentrucă a scris pe linia Neamului.

In procesul care s'a desbătut acum două zile, am inversatpaginile din carte, pentrucă îmi trebuia la construcţia concluziunilor mele: paginile 139, 68, 15o, etc.,şi lucrurile au apărut unitare, pentrucă aceste pagini nu sunt scrise pentru un anumit moment. Căpitanul a scris în eternitate, pentrucă a scris cu credinţa Bisericii Creştine şi pe linia Bisericii Creştine, care nu se plasează acum sau mâine, ci pe adevărurile de totdeauna.

Ei bine, ce a scris Căpitanul? Ce ne-a cerut? Ne-a cerut să ne dăm seama că nu putem apare în faţa acestui popor, de care atâta lume şi-a bătut joc, nu putem apare să-i spunem: suntem legionari, - şi să-l minţim. Nu se poate.

Infrângerea interesului personal. Aceasta este o altă virtute fundamentală a legionarului. Ea stă în opunere completă cu linia politicianului, al cărui singur motor de acţiune şi luptă este numai: interesul personal cu toate derivatele lui degenerate (pofte de îmbogăţire,lux, desfrâu sau trufie)

"De aceea, iubiţi camarazi, de acum..."- sunt scrise prin 1936 acestea - "...şi până când va mai fi viaţă legionară, să ştiţi că unde veţi vedea apărând, fie în sufletul vreunui luptător, fie în propriul vostru suflet, rânjetul acestui interes personal, acolo a încetat a mai exista Legiunea".

Camarazi, vedeţi, el parcă ne spune lucrurile acestea astăzi, dintr'un colţ de alături de noi. Spre deosebire de partidele politice, unde părerea şefului sau a celui de deasupra ta este de neînfrânt,fiindcă este a şefului, la noi, prin paginile Căpitanului, nu mai există păreri. Pot să spun oricui, - şi dacă îi spun, nu înseamnă că eu sunt perfect, - dar pot să-i spun oricui, cât de sus în Legiune: ai interes personal, nu l-ai lăsat deoparte, încă nu eşti legionar. Si nu i-o spun eu, i-o spune Căpitanul: nu eşti legionar, - şi n'are ce să-mi răspundă.

"Priviţi în ochi pe cel ce vine" - aşa ne învaţă Căpitanul - "şi dacă în ochii lui simţi că scânteiază vreun mic interes personal (fie material, fie ambiţie, fie patimă, trufie), să ştiţi că acela nu poate deveni legionar".

Aceasta fiindcă Legiunea este o trăire, trebue să trăeşti ca legionar şi atunci poţi să fi legionar.

Dar şefia? Tot în cartea sa spune:

"Tare sunt supărat", - vedeţi, Căpitanul a fost un educator, el n'a fost şef de partid, nu vine să spună: dvs.sunteţi perfecţi,sunteţi legionari ai mei, eu vă apăr, - fiindcă uitaţi ce ne-a spus Căpitanul în cartea lui:

"Tare sunt supărat când legionarii se ceartă

pentru şefie. E mare păcat".

Deci, nu spune: aşi fi supărat dacă s'ar întâmpla să vă certaţi. Ci spune: v'am văzut certându-vă pentru şefie şi tare sunt supărat, este mare păcat.

"Şef, indiferent cine va fi, dar mai mare va fi acela care dintre amândoi va face jertfa ambiţiei lui. Acela care îşi va călca în picioare propria sa ambiţie".

Iată, de pildă, mă găsesc alături cu cineva. El are merite mari să fie într'un anumit loc. Eu le am mai mici decât el şi totuşi mă reped la acest loc să-l iau. Si l-am ocupat. El rămâne sub mine, fiindcă eu m'am suit mai sus în erarhia socială. Si strigă Căpitanul de dincolo de mormânt: tu, cel cocoţat de acolo, eşti mai mic, cel rămas jos este mai mare, pentrucă a ştiut şi a putut să-şi calce propria lui ambiţie, te-a lăsat să te cocoţezi şi n'a zis nimic.

Dar mai este un lucru. Rămâi cocoţat. Si cine este cocoţat şi nu este suit pe bază sănătoasă, nu durează. Dar după ce a căzut, atunci să-l întrebi ce face.

Domnilor, reamintesc un singur lucru, numai pentru legionari: să nu uite niciodată că jertfa Căpitanului se află pe o linie aşa de mare, încât sigur, dincolo, Căpitanul nu mai este în groapa morţilor de rând. Si că dacă legionarii vor să-l mai vadă vreodată, să-şi amintească în fiecare moment că dacă nu vor păstra linia lui şi moartea nu-i va surprinde pe această linie mare, nu vor mai putea vedea niciodată pe Căpitan. In lumea cealaltă vor fi într'alt loc. Si, deşi după moarte, desigur, nu mai are ochi, dar trebue să aibă o sclipire, pentrucă în ochi, la om, vezi o sclipire, după ochi cunoşti omul. Ei bine, sclipirea ochilor Căpitanului pentru acei cari până în clipa morţii, - şi nu se ştie când vine moartea, - nu păstrează linia Bisericii Creştine, aşa cum ne-a lăsat-o Căpitanul în viaţa politică, în viaţa pământească

şi spirituală a Bisericii, cum o avem dela Iisus Christos, - să ştie aceşti oameni că nu vor mai privi niciodată ochii Căpitanului. Vor găsi alte sclipiri.

Când am venit aci, am primit o scrisoare din partea camaradului Radu Gyr. Este o poezie. Si mi-a scris:

"Camaradului drag Horia Cosmovici, iubire legionară şi reculegere, 29.IX.940", - ziua în care mi-a trimis-o, - şi pe care n'am deschis-o decât astăzi. Mi s'a spus că această poezie a fost citită la radio. Este întitulată: Mormântul Căpitanului. Este extraordinară ca simţire:

"De-aci'nainte, Vremea se măsoară
cu trudnicile tale oseminte,
şi Veacul care curge peste ţară
începe din cenuşa ta fierbinte.

Mergi printre noi cu sfânta-ţi moarte vie,
ne tămâiezi cu marea ta tăcere...
Mormântul tău e numai Inviere,
prin tine luminăm de veşnicie.

Prin tine bem, setoşi, din Mântuire.
Prin tine doar, ne-am curăţit de sgură...
Isvor ne eşti şi cină şi zidire
Si patrafir şi cuminicătură...

Eşti azima pe care'n plâns o cere
inima noastră pururea flămândă.
Eşti drumul nostru către zări de miere,
eşti perna pentru tâmpla fumegândă.

Eşti ruga Ţării pentru biruinţă,
mistria noastră'n aur ferecată,
dalta de foc înfiptă în credinţă...
Mormântul tău e viaţa noastră toată.

Venim lângă ţărâna ta iubită,
şi umbra ta, în smirna de balade,
ne-atinge cu plutirea ei sfinţită
şi ne preschimbă'n torţe şi în spade.

Cu duhul tău - mireasma de grădină -
ne miruim, sub zâmbet de icoane.
Culegem din mormântul lumină
şi ne spălăm obrajii de prigoane.

Luăm un pumn de lut din groapa sfântă
şi-l punem pe vechi răni din inchisoare;
şi rănile din noi tresar şi cântă,
se fac medalii şi zâmbesc în soare...

Dar de-ori veni, cândva, cu paşi uşarnici
la groapa ta, miseii şi viclenii,
şi se vor bate'n piept cu pumni făţarnici,
slăvind lumina sfintelor vedenii,

Mormântul tău, gemând, să se ridice
şi duhul tău, ţâşnind din veşnicie,
într'un năprasnic fulger să despice
pângăritoarea lor nemernicie!"

Mormântul deschis ieri,este închis astăzi. Să răspundem sarcinii, poverii şi încrederii pe care Căpitanul le-a pus în noi. Trebue să avem un îndreptar, pentrucă nu putem rătăci. Si ca legionari trebue să dorim să-i privim ochii, când vom muri. Ne trebue un îndreptar. Ei bine, el ni l-a lăsat în cartea lui. Sunt patru linii:

"Voi, legionari de azi sau de mâine, de câte ori veţi avea nevoe de a vă orienta în spirit legionar, să vă reîntoarceţi la aceste patru linii de început, cari stau la baza vieţii noastre:

"1.- Credinţă în Dumnezeu", - Moţa-Marin este modelul, a murit iubind pe Christos.

"2. - Incredere în misiunea noastră". - Să crezi că ai o misiune şi să vrei să fi primul din toate neamurile, să răspunzi acestei misiuni. Să crezi în ea, să crezi că eşti primul din toate neamurile cu cari vei merge şi că nu poate merge nimeni înaintea ta. Tu eşti primul.

"3.- Dragostea dintre noi ". - Să faci totul din dragoste.

Am văzut o scrisoare, n'a apărut încă în publicitate, o scrisoare a Căpitanului, scrisă cu o lună înainte de a muri. Cred că o să apară odată. Când am citit-o eram foarte turburat şi n'am putut opri din ea atât cât aşi fi vrut cu să iau şi cât îmi pare astăzi rău că n'am putut s'o iau atunci Dar sunt două idei în această scrisoare.

Prima ideie, - scrie legionarilor: "sunt torturat astăzi cum nu m'a torturat încă nimeni până acum. Si totuşi eu izbutesc să am încă dragoste faţă de călăii mei. Stiu că nu mă veţi înţelege, îmi dau seama. Poate mai târziu".

Este prima ideie. Când Căpitanul şi-a iubit călăii, este cu putinţă ca între noi şi faţă de aceia cari nu sunt călăii noştri să nu avem dragoste? Este cu neputinţă.

A doua ideie:

"Nu încercaţi şi nu vă agitaţi ca să mă scoateţi de aici".

De ce? Putea să iasă Căpitanul, sigur. O ştiu. Dar a refuzat. Scrie:

"Nu încercaţi să mă scoateţi de aici, pentrucă oricât ar fi dragostea voastră de mare pentru mine şi încrederea voastră în mine, niciodată nu veţi putea să mă ridicaţi pe piedestalul pe care mă pun aceşti mişei astăzi. Si acest lucru îl veţi pricepe tot mai târziu."

Si, în fine, a patra măsură a noastră pentru a vedea dacă suntem pe linie legionară, este Cântecul.

Ne-a spus-o Căpitanul aşa, simplu, cum spunea

el lucrurilor definitive: un om care vrea să fure nu cântă, vine pe furiş. Iţi trebue o anumită stare sufletească pentru a cânta. Si când tu, legionar, nu mai poţi cânta sau ţi-o fi ruşine, atunci să şti că este ceva cu tine. Cercetează-te, că este ceva care nu merge.

In momentul acesta, când termin, îmi este şi mie frică, ca nu cumva să nu pot fi pe linia noastră, în atmosfera sufletească a Legiunii; deaceea cer legionarilor un mic control: să vedem, putem cânta? Daţi tonul la "Sfântă Tinereţe Legionară".

(Conferinţa se termină cu "Sfântă Tinereţe Legionară" şi alte cântece legionare).

ai lucrurilor înfricoşătoare, că nu poate vrea să fure nu cântă, vine pe faţă. Îţi trebuie o anumită stare sufletească pentru a cânta. Şi când tu, legionar, nu mai poţi cânta aşa cum ţi-e fi regulat, atunci să ştii că este ceva cu tine, dumnezeule, că este ceva rău cu tine.

În momentul acesta, când termin, îmi este şi mie frică, ca nu cumva să nu poţi fi pe linia noastră, în atmosfera sufletească a Legiunii; deoarece tot legionarilor un mic control să vedem, puteţi cânta? Daţi vocal la "Sfânta Tinereţe Legionară".

(Conferinţa se termină cu "Sfânta Tinereţe Legionară" şi alte cântece legionare).